

„Lietuvių pasakėčios“

„Ne namai, o rojus“

NE NAMAI, O ROJUS

Kartą žmogus atėjo pas išminčių ir ėmė maldauti pagalbos:

– Aš labai nusiminęs. Aš išprotėsiu. Mes visi gyvename viename kambaryje: vaikai, žmona, giminės. Visų mūsų kantrybė baigia išsekti, visi šaukia ir nepatenkinti vieni kitais. Ne namai, bet pragaras.

– Ar pažadi, kad viską padarysi taip, kaip aš tau liepsiu? – pagalvojęs atsakė išminčius.

– Prisiekiu, padarysiu viską, ką tik pasakysi.

– Puiku, sakyk man, kiek turi gyvulių?

– Turiu karvę, ožką ir šešias vištas.

– Priimk juos visus į savo kambarį. Ir po savaitės vėl ateik pas mane.

Mokinys pasibaisėjo. Bet jis privalėjo ištesėti duotą žodį! Jis priėmė visus gyvulius į savo kambarį.

Po savaitės mokinys atėjo pas išminčių: atrodė jis apgailėtinais.

– Aš daugiau nebegaliu kentėti. Purvas! Smarvė! Triukšmas! Mes visi ant beprotybės ribos!

– Grįžk namo, – tarė jam išminčius, – ir sugražink gyvulius ten, kur jiems ir dera būti.

Visą kelią namo žmogus bėgo.

Kitą dieną jis vėl atėjo pas išminčių: jo akys spindėjo džiaugsmu.

– Koks nuostabus gyvenimas! Nėra gyvulių. Ramu, švaru, erdvu! Ne namai, o rojus!